

КУРГАН СЛАВИ

Степ двадцятого століття –
Залізниця, полігон;
Де цвіли левади квітів,
Там лежить тепер бетон,
Що сягає кілометри –
Величезний білий птах, –
Де трава творила нетрі,
Місто творить мертвий дах.
І снує гудіння в полі
Від моторів, двигунів;
Де співало жайвороння,
Там тепер машинний спів.
Сірі хмари в сірім небі –
Окис сірки та азот –
Проливаються на трави,
На яких пасеться скот.
Степ міняється, буркоче,
Пильна курява біжить,
І поволі мружиш очі
Від сміття, що дме в блакить.

Лиш один володар степу
Ще незайманий стоїть –
Мов казковий принада
В сірій далі маячить.
То курган часів козацьких,
Сивий погляд давнини,
Що у пам'яті народній
Постає із глибини.
Весь овіяний легендой
Незатмарених віків,
Під всесильний посміх степу
І виття сліпих вовків.
Чув і бачив він такого,
Чого ми й не пам'ята,
І ніхто не спита в нього,
Що ж була то за доба.
Міцно спить курган у полі
І не чує коливань,
Тільки вітер та тополі
Відають загиблим дань.

2001 р.